

Rose

淮上 หวายช่าง เย็น
โซ่ชิง เปา
Kanapy วาด

ใคร
ดหยา
离婚 เป็น
หมา!

คนนั้น 2
เป็น

Rose

ใคร
ดหยา
离婚 คนนั้น เป็น
หมา!

淮上 หวายช่าง

เจียน

ไซจิง

แปล

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

ใครയാคนนั้นเป็นหมา 2

离婚

Rose

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks   Rose Publishing

Published originally under the title of «离婚» (Li Hun)

Author © 淮上 (Huai Shang)

Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司
(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)

Thai edition copyright © 2026 Amarin Corporations Public Company Limited

Arranged through JS Agency Co., Ltd.

All rights reserved.

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใด ๆ นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-9075-9

เผยแพร่ครั้งแรก พฤษภาคม 2569

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกศ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตกพันธ์
รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษา องอาจ จิระอร
บรรณาธิการบริหาร ปริญญา มั่นสมนตรี • บรรณาธิการ ปาณิดา สุอภัย
บรรณาธิการภาษาจีน ธนิดา เจริญทรัพย์ • ผู้จัดการส่วนศิลปกรรม วณิชชา สนิทชน
ศิลปกรรมปกและออกแบบไทโปกราฟิ กุณศรัธา บงแก้ว • ออกแบบรูปเล่ม สุนิดา ภาวะทรัพย์
ผู้จัดการส่วนผลิตและควบคุมคุณภาพ ดวงกมล บุญจันทร์
พิสูจน์อักษร สิริรัตดา สุขทรัพย์, อัมไพวรรณ ยศศิริพันธุ์

คำนำสำนักพิมพ์

ในที่สุดก็มาถึงบทสรุปในเล่มจบ จากเล่ม 1 ที่การขึ้นศาลฟ้องหย่าของเจียงซินล้มเหลวไม่เหลือชิ้นดี ในเล่มนี้เขาจึงได้แต่หนีเงินหยียนกลับบ้านเกิดพร้อมกับหลี่เหมิงที่จะได้ไปพบหน้าคุณตาคุณยายเป็นครั้งแรก

มีหน้าซ้ำพวกเขายังมีเรื่องให้ต้องพาหนายความขึ้นศาลอีกครั้ง ทั้งสองจะเอาตัวรอดกันอย่างไร แถมเงินหยียนกับเจียงซินยังต้องมาคอยปัดหัวกับลูกชายอย่างหลี่เหมิงเพราะความกวนโอ๊ยที่คงเส้นคงวาของเจ้าตัวอีก

เรื่องราวของทั้งสองจะลงเอยอย่างไร สามคนพ่อแม่ลูกจะสามารถใช้ชีวิตอย่างสงบสุขได้หรือไม่ เชิญพลิกหน้าถัดไปและเอาใจช่วยพวกเขา กันต่อได้เลยค่ะ

Rose

จากใจนักเขียน

他就算不说

新交也能感觉到温暖

那是蒋袋的爱意。

非上

ต่อให้เขาไม่เอ่ยออกมา
ฉันเขียนก็สัมผัสได้ถึงความอบอุ่น
และนั่นก็คือความรักของเจียงชิง

- หวายช่าง

TRIGGER WARNING

Abuse (การทำร้าย ใช้ความรุนแรง)

Among Other Immoralities (การผิดศีลธรรมจรรยา)

Blood (มีเลือด)

Coercion (การใช้อำนาจที่เหนือกว่าบังคับให้คนอื่น
ทำในสิ่งที่ไม่อยากทำ)

Death (การตาย)

Dirty Talk (การพูดส่อทางเพศอย่างโจ่งแจ้ง)

Domestic Violence (ความรุนแรงในครอบครัว)

Drug Addiction (การใช้สารเสพติด)

Gore (เนื้อหาที่มีความโหดร้ายและรุนแรง)

Murder (การฆาตกรรม)

Sexual Harassment (การล่วงละเมิดทางเพศ)

Torture (การทรมาน)

Unhealthy Relationship (ความสัมพันธ์ที่เป็นปัญหา)

เจ็ยวซันพักอยู่ที่โรงแรมไวน์น้ำพุร้อนหลายวัน ระหว่างนั้นก็คิดจะซื้อตัวเครื่องบินไปเมือง S อยู่ตลอด แต่ก็ถูกจิ้นเหยียนกับหลี่เหมิงผลักดันจับตามองจนต้องเลิกล้มไป

ผ่านไปอีกหนึ่งสัปดาห์ เขาได้รับสายฟางหยวนที่โทร.มาจากเมือง H ใถ่ถามด้วยความเป็นห่วง “ไม่ได้ติดต่อมาตั้งนาน นายยังสบายดีอยู่หรือเปล่า”

เจ็ยวซันหัวเราะขึ้น “ยังไม่ถึงขั้นนอกแตกตาย...พี่เป็นยังไงบ้าง”

“พี่โอเคอยู่ ช่วงนี้ลาพักร้อนว่าจะกลับเมือง S นายจะกลับไปพร้อมกับพี่ไหม”

ความคิดแรกของเจ็ยวซันคือตอบตกลง แต่พอลองคิดดูอีกทีก็ท้อแท้ใจ “ผมกลับไปแล้วจะทำอะไรได้ละ พ่อแม่ผมเป็นยังไงพี่เองก็รู้อยู่... ช่วงนี้พวกท่านได้ติดต่อกับพ่อแม่พี่บ้างหรือเปล่า”

“อ้อ สัปดาห์ก่อนเพิ่งมากินข้าวที่บ้านพี่เอง ดูเหมือนหน้าเขยจะยังโกรธมาก แต่คุณน้าดูจะอ่อนลงนิดหน่อย ถามว่าที่ผ่านมานายสบายดีไหม พี่เลยให้แม่พี่บอกพวกท่านว่าไอ้ข้านั้นมันไม่ใช่เรื่องจริง พวกนักข่าวนี้เขียนข่าวกันเองทั้งหมด พอคุณน้าได้ยินก็ยังเป็นห่วงนายอยู่เลย”

ถึงอย่างไรเจ็ยวซันก็เป็นลูกชาย จับปล้นหัวใจจึงอู๋วาว “แม่ผมเป็นห่วงผม?”

“อืม พี่บอกพวกท่านว่านายขึ้นศาลยื่นขอหย่ากับจิ้นเหยียนแต่ไม่สำเร็จ ไม่ต้องกังวล นี่ไม่ใช่ความผิดนาย เรื่องนี้จิ้นเหยียนลงมืออย่าง

ไว้คุณธรรมเกินไปจริง ๆ”

ไม่ใช่แค่ไว้คุณธรรมหรอก แต่เจ้านั้นมันแหม่งไว้ยางอายเลยต่างหาก!

“ถ้านายอยากกลับไป เดี่ยวทีจะช่วยซื้อตัวเครื่องบินเพิ่มให้นายก็ได้ ตอนนี้นายอยู่ที่ไหน อยู่กับใคร”

เจียงซินบอกที่อยู่ของโรงบ่มไวน์น้ำพุร้อน แล้วก็บอกชื่อกวนเฟิงกับตัวหนานจือไปด้วย ฟางหยวนตกอกตกใจมาก “ตัวหนานจือเป็นผู้กำกับตั้งนี่นา พี่ได้ยินมาว่าปีก่อนเขาได้รับรางวัลที่ต่างประเทศไม่น้อยเลย...แล้วกวนเฟิงนี่คือผู้นำเครื่องธุรกิจบันเทิงตระกูลกวนไช้ใหม่ นายต้องระวังคนคนนี้ไว้หน่อยนะ ว่ากันว่าสมัยเขาไปเรียนต่อที่ฝรั่งเศสเคยทำตัวเป็นมาเฟียท้องถิ่น พอกลับเงินมาจับงานด้านธุรกิจบันเทิงก็เอาทริกที่เรียนรู้จากเมืองนอกมาใช้ในประเทศเอาดี้อะไรเลย ไอ้เหตุมีอี่เป็นซุ่มยิงเมื่อปีที่แล้วนั่นนะนายรู้เรื่องหรือเปล่า เป้าหมายก็คือเขานั่นแหละ ถูกยิงไปสองนัดแต่ไม่ตาย สุดยอดมากเลยไช้ใหม่ล่ะ”

เจียงซินคิดในใจว่า *ไม่ต้องให้พี่เตือนหรอก ผมไม่ได้แค้นรู้ว่าเขาทำธุรกิจสีเทา แต่ยังรู้ดีกว่าเขามาจากดาวนาเม็ก ช่วงนี้กำลังทุกข์ทรมานจะเป็นจะตายจากฝีมือนักฆาตเพราะผิดน้ำพิศอากาศของดาวโลกอยู่พอดี*

ฟางหยวนกำชับเข้าไปซ้ำมาหลายรอบแต่ก็ยังไม่วางใจ “หรือจะให้พี่จองตัวเครื่องบินให้นายไว้ก่อนแล้วค่อยไปรับนายที่โรงบ่มไวน์น้ำพุร้อนอีกที เรื่องนี้ยังไม่ต้องบอกจิ้นเหยียนนะ จะได้ไม่เกิดเรื่องผิดพลาดอะไร นายว่าเป็นยังไง”

เจียงซินยอมไม่เห็นแย้ง เขาตอบด้วยความซาบซึ้งใจ “ถ้ามันต้องรบกว่นพี่แล้วครับ”

“ไม่ต้องขอบคุณ คนกันเองก็ต้องช่วยกันอยู่แล้ว”

ฟางหยวนวางสาย จากนั้นก็ยื่นซองหน้าต่างปลางสูบบุหรี่เสียบๆ ตำรวจสองสามนายที่ด้านหลังเขาสบตากัน หนึ่งในนั้นที่อายุค่อนข้างน้อยยิ้มกล่าว “หัวหน้านี่ก็จริง ๆ เลย ยังไม่ทันได้ลงมือก็เริ่มเคลื่อนย้ายคนแล้ว ผมว่านะ พ่อนักบุญชื่คนนั้นน่าจะแต่งงานกับจิ้นเหยียนมาตั้งสิบกว่าปี ถ้าบอกว่า

มือไม่เปื้อนเลยสักนิดใครเขาจะเชื่อ”

ฟางหยวนเองก็ไม่ได้มีน้ำโท ยิ้มเอ่ย “พวกนายก็เคยเห็นลูกพี่ลูกน้องของฉันคนนั้นแล้วนี่ ยังดูไม่ออกอีกหรือว่านิสัยเป็นยังไง เสียขายที่จีนเหยียนไม่ไปแสดงหนัง ไม่อย่างนั้นคงคว่ำตำแหน่งราชาจอเงินมาได้สบายปรี๊ด การจะปกปิดเจียงชินเป็นแค่เรื่องกล้วย ๆ เท่านั้น”

“อย่าให้พูด ด้านนี้ผมต้องชูชกให้จีนเหยียนเลย เทพนักรักแท้ ๆ หัวหน้าคิดดูสิว่าคนที่ปกปิดความลับจากคนข้างหมอนมาตลอดยี่สิบปีต้องทุ่มเทแรงกายแรงใจมากแค่ไหน ถ้าแบบนี้ไม่ใช่รักแท้แล้วแม่จะเป็นอะไรไปได้อีก”

ทุกคนต่างพากันส่งเสียงร้องเซ็งแซ่ว่าจริง

ทว่ามีตำรวจหญิงรายหนึ่งให้เห็นต่าง “จะพูดแบบนี้ไม่ได้นะคะ มีใครบีบบังคับจีนเหยียนให้โกหกภรรยา มาตลอดยี่สิบปีหรือไง สุดท้ายแล้ว ก็ทำเพื่อตอบสนองความเห็นแก่ตัวของตัวเองอยู่ดีไม่ใช่หรือ พวกนายลองคิดดูสิ ถ้าวันใดวันหนึ่งพวกนายพบว่าที่จริงแล้วเมียของตัวเองเป็นเจ้าแม่วางการมาเพี้ย และไ้อัภาพลักษณ์แม่ศรีเรือนผู้อ่อนหวานอ่อนโยนนั่นคือการแสดงที่เอาไว้ตบตานายล้วน ๆ นายยังจะนั่งนิ่งเป็นทองไม่รู้ร้อน พูดถึงรักแท้อยู่ตรงนี้ได้อีกหรือเปล่า”

บรรดาตำรวจชายต่างก็ไม่เอาด้วย แต่ละคนแย่งกันตะโกนเถียงโหวกเหวก ทันใดนั้นภายในสำนักงานก็ละหะวุ่นวายราวกับโจ๊กหม้อหนึ่ง

“ทำอะไรกันหา! ทำอะไรกัน!” ฟางหยวนตะโกนอยู่หลายรอบกว่าจะทำให้พวกเขาสงบลงได้ พอเห็นสีหน้าไม่พอใจของตำรวจหญิงคนนั้นก็สายตึระชะแล้วพูดยิ้ม ๆ “มีข้อหนึ่งที่ถูกต้อง ที่จีนเหยียนมีฐานะอย่างทุกวันนี้จะขาดความช่วยเหลือจากเจียงชินไปไม่ได้เลย ถ้าตอนนี้เขาถอดใจจากคนรักที่แต่งงานกันมาสิบกว่าปีได้ง่าย ๆ ไม่ต้องพูดถึงเลยว่าตัวเขาเองจะรู้สึกยังไง แค่อันอื่นมองดูก็ใจหาย แล้วต่อไปใครจะกล้าเข้าไปใกล้เขาอีก”

ตำรวจหนุ่มที่พูดขึ้นมาก่อนหน้านั้นพยักหน้าหงึก ๆ พูดอย่างเอาจริงเออาจ “ข้อนี้ผมเห็นด้วยกับหัวหน้านะ อีกอย่างถ้าไม่ใช่เพราะช่วงนี้จีนเหยียนมัวแต่ยุ่งอยู่กับเรื่องหย่า ตัดห่วงโซ่ธุรกิจทั้งหมดทิ้ง พวกเราก็คงจับจูดอ่อน

ของเขาไม่ได้ง่าย ๆ อย่างนี้หรอก”

ฟางหยวนรู้สึกไม่ค่อยดีนักเมื่อได้ยินคำพูดนี้ แต่จะแย้งก็ไม่ดี จึงได้แต่พูดกลบเกลื่อน “ผู้หญิงในบริษัทของจีนเหยียนคนนั้นก็ลงแรงไปไม่น้อยเหมือนกัน อย่าดูถูกความดีความชอบของแหล่งข่าว”

อีกฝ่ายซ้ำพรีต “ผู้หญิงคนนั้นก็ไม่ได้มีเจตนาดีอะไร...”

ทุกคนถกเถียงกันอีกทีก็ครึกโครมสักพัก ตำรวจหญิงคนนั้นก็ถามอีก “หัวหน้าคะ หัวหน้าจะไปรับลูกพี่ลูกน้องที่โรงบ่มไวน์น้ำพุร้อนกลับเมือง S จริง ๆ เหรอคะ”

ฟางหยวนยอมรับอย่างเยือกเย็น “ฉันไม่ยากให้เขาต้องพัวพันไปด้วย ถ้าตัวเขามีปัญหาอะไร เอาไว้จับตัวการใหญ่ได้ก่อนแล้วค่อย ๆ สอบสวนอีกทีก็ได้”

ตอนทำคดีก็มักจะมีปลาชิวปลาสร้อยเล็ดลอดไปเสมอ ทุกคนก็ไม่ได้ใส่ใจ มีเพียงตำรวจหญิงคนหนึ่งที่กังวลอยู่บ้าง “งั้นหัวหน้าจะได้เจอกับกวนเฟิงหรือเปล่าคะ”

ทันใดนั้นภายในสำนักงานก็เงียบกริบ

กวนเฟิงเป็นตัวตนที่แปลกประหลาด ด้านหนึ่งทุกคนต่างก็รู้จักว่าคุณชายใหญ่กวนคือตัวแทนแบบอย่างของการผสมผสานระหว่างวงการบันเทิงและวงการมืด แต่อีกด้านหนึ่ง บนโลกนี้ก็กลับไม่มีใครหน้าไหนที่สามารถหาหลักฐานได้ว่ากวนเฟิงพัวพันกับแก๊งมาเฟีย

เขาแยกตัวอยู่นอกวงการมืดมาตลอด ไม่อาจหาความเชื่อมโยงระหว่างเขากับเรื่องในโลกมาเฟียได้เลยแม้แต่นิดเดียว ประวัติอาชญากรรมของเขาก็ขาวสะอาดไร้ที่ติเหมือนกับใบหน้าของเขานั้นแหละ

ทว่าขอแค่เป็นคนที่มีช่องทางเข้าถึงแหล่งข่าวสักหน่อย ก็สามารถสืบเจอว่าเมื่อหลายปีก่อนกวนเฟิงใช้ชีวิตในฝรั่งเศสอย่างเหลวไหลก่ก่ไหน ชีวิตส่วนตัวในวัยยี่สิบของเขาหากเล่าออกไปแม้กระทั่งคนที่ไม่มิลิเมนต์ศีลธรรมก็ยังไม่ได้รับไม่ได้ ว่ากันว่าตอนเขายังอยู่ที่ปารีส มีอยู่หลายหนที่บอดีการ์ดของเขาต้องซักปิ่นไปถึงจะพาตัวเขาที่ดื่มเหล้าจนเมาหลับไม่ได้สติออกจากผับมั่วมาได้

จวบจนปัจจุบันบางบริษัทท้องถิ่นในวงการมืดของฝรั่งเศสยังแบ่งเงินปันผลให้เขาอยู่เลย มีการแบ่งเงินปันผลก็แสดงว่ามีหุ้นส่วน และแสดงว่ามีอำนาจควบคุม แม้จะไม่มีคนรู้ว่าเพราะอะไรก็ตามที

ตำรวจหนุ่มคนนั้นคล้ายกับอยากจะพูดอะไรบางอย่าง แต่ถูกฟางหยวนตัดบทเสียก่อน

“พวกเราแต่ละต้องกวนเฟิงไม่ได้ ตอนนี้อยู่ไม่ถึงเวลา ทุกอย่างล้วนมีจุดสำคัญ แค่อัจตระกูลจิ้นได้เราก็จับรวบจุดหมายสูงสุดแล้ว ตระกูลกวนยังไม่ใช่เป้าหมายของพวกเราในเวลานี้จริงๆ”

คำพูดนี้สมเหตุสมผลอย่างยิ่ง ตำรวจหนุ่มยังอยากจะพูดอะไรอีก แต่เห็นทุกคนนิ่งเงียบจึงได้แต่หุบปากด้วยความคับแค้นใจ

“วันศุกร์นี้ฉันจะไปรับเจียงซินที่โรงบ่มไวน์น้ำพุร้อน ไวกลับถึงเมือง S แล้วฉันจะติดต่อพวกนายอีกที เรื่องของตระกูลจิ้นรอให้ฉันกลับมาก่อนค่อยตัดสินใจ” ฟางหยวนมองไปรอบๆ สุดท้ายก็กล่าว “เรื่องนี้ต้องสำเร็จเท่านั้น ห้ามล้มเหลวเด็ดขาด”

แน่นอนว่าเจียงซินไม่มีทางบอกจิ้นเหยียนเรื่องที่ตัวเองจะกลับเมือง S อยู่แล้ว ดูจากสันดานหมา ๆ ของจิ้นเหยียน ถ้าเขาไม่ทำให้เสียเรื่องก็ไม่ใช่คนแซ่จิ้นแล้ว

อีกอย่างคงเพราะจิ้นเหยียนโดนจับได้ว่าเล่นลูกไม้ก็ตกมันไม่ให้เจียงซินใช้โทรศัพท์ เลยอับอายจนกลายเป็นมีน้ำโหอย่างบอกไม่ถูก สองสามวันมานี้จิ้นเหยียนรวบรวมแรงกำลังคิดจะสร้างเรื่องให้เจียงซิน แต่จนปัญญาที่เจียงซินเข้าใจในตัวผู้ชายคนนี้อย่างถ่องแท้ หลายวันมานี้จึงไม่พูดคุยกับเขาสักคำ ทุกครั้งพอถึงเวลาเข้านอนก็จะออกไปเล่นหมากล้อมกับหลิเหมิง จิ้นเหยียนโมโหฮึดฮัดที่หาคนไม่เจอ เลยได้แต่นอนอยู่เงียบๆ คนเดียว

ด้วยเหตุนี้จึงไม่มีใครรู้ว่าเจียงซินจะจากไปในวันศุกร์ ก่อนจะไปก็บอกกล่าวแค่ว่ากวนเฟิง ความจริงกวนเฟิงอยากจะให้นมข้าวให้คู่รักคืนดีกัน แต่จิตใจที่กำลังทุกข์ทรมานกับภุมิแพ้วหนึ่งอยู่ ต้องแช่อยู่ในน้ำยาทุกวัน จนไม่อยากจะแม้แต่จะพูดอะไรสักคำ พอได้ยินเจียงซินบอกอย่างนั้นก็ผงกศีรษะ

สื่อว่ารับรู้แล้ว ส่วนเรื่องอื่นไม่ได้พูดถึง

พอถึงคืนวันศุกร์ฟางหยวนก็ขับรถมาที่โรงแรมไวน์น้ำพุร้อนจริง ๆ เขาโทรหาเจียงซินอู่ที่ชั้นล่าง เจียงซินเห็นว่าจิ้นเหยียนไม่อยู่เลยถือของเดินออกไป

ปรากฏว่าระหว่างทางเจอกับหลี่เสี่ยวเหมิงที่กำลังสายทางอยู่ในสวนดอกไม้เข้าให้ พอหลี่เสี่ยวเหมิงเห็นเจียงซินก็ตกอกตกใจยกใหญ่ “หม่าม้าไปไหนนะ”

“...” เจียงซินถาม “ไม่รู้สิ ถ้ายังไงฉันช่วยแกโทรไปถามธนาคารอสุจิให้เอาไหม”

“ไม่ใช่แม่บังเกิดเกล้าแต่ก็ประเสริฐกว่าแม่บังเกิดเกล้าไง” หลี่เสี่ยวเหมิงโต้กลับอย่างฉะฉานเสร็จก็เดินเข้าไปหาด้วยความกังวล “หม่าม้าจะกลับเมือง H เหมอ ม้าจะปล่อยจิ้นเหยียนไว้แบบนี้ไม่ดูดำดูดีแล้วใช่ไหม จิ้นเหยียนนะยังงี้ก็ช่างเถอะ แต่พามาไปด้วยนะ ผมรับรองว่าจะระบำเปลื้องผ้าให้ม้าดูทุกวันเลย”

เจียงซินหาคิ้วกระตุก

“ผมเต้นได้จริง ๆ นะ งานแสดงความสามารถที่โรงเรียนคราวก่อนพวกเขายังยูให้ผมขึ้นไปโชว์บนเวทีอยู่เลย ถึงอยู่ที่นี้จะมีน้ำพุร้อนให้แช่ก็เถอะ แต่ผมจะไม่มีทางแยกจากม้า พามากลับไปด้วยนะ ผมรับรองว่าจะไม่บอกจิ้นเหยียน”

หลี่เสี่ยวเหมิงพูดพลางพองแก้มชู “ไม่จั้นผมจะตะโกนเดี๋ยวนี้เลย ผมจะตะโกนว่า ‘จิ้นเหยียน ภรรยาคุณหนีไปแล้วน้ำ คุณยังไม่รีบไล่ตามมาอีกหรือ!’”

เจียงซิน “...”

เจียงซินสุดท้ายใจลึก มองดูทางเล็ก ๆ ของหลี่เสี่ยวเหมิงที่แทบจะยื่นออกมาสายตาดูใกล้ใส่หน้าเขาใจจะขาดนั้น สุดท้ายก็ผินตอ “แก...อยากจะทำตามก็ทำตามเถอะ”

หลี่เสี่ยวเหมิงร้องเย่ ฟุ้งขึ้นไปขึ้นบนราวกับกระสุนปืนใหญ่ลูกน้อย คว่าเอากะเป๋าสตางค์ (ที่มีบัตรเครดิตอยู่ข้างใน) หมาสองเม็ด (ของนำโชค

เวลาเล่นหมากล้อม) พวงกุญแจคริสตัลรูปน้องแกะ (ส่วนหางสายได้ด้วย) กับชุดนอนลายดอก (“ไม่เคยเห็นกันหรือไง ไอ้พวกบ้านนอก”) ยัดเข้าไปในกระเป๋าใบเล็ก...ตลอดทั้งกระบวนการนี้เหมือนกับตอนที่เขาหนีออกจากบ้านไปหลบภัยที่บ้านตัวนทานจื่อไม่มีผิดเพี้ยน ทุกคนคงจำได้อยู่แล้ว

ด้วยเหตุนี้เมื่อฟางหยวนที่นั่งอยู่บนรถเห็นว่าด้านหลังเจียงชินยังมี หลีเหมิงเดินสายทางนวนายตามกันมาด้วย เขาจึงตกใจมากจริง ๆ

“พาเขาไปให้พวกท่านดูหน้าสักหน่อยนะ” เจียงชินอธิบายพร้อมอาการปวดเศียรเวียนเกล้า “อีกอย่างถ้าไม่พาเขามาด้วยจะเป็นปัญหาใหญ่... คือตอนออกมาผมถูกเขาเจอเข้าให้ล่ะ”

หลีเหมิงเหล่มองฟางหยวนด้วยความกระหึ่มยืมย่อง แหวตาสื่อความหมายอย่างเต็มเปี่ยมว่า “ไอ้หนู นายกล้าแข่งกับนายน้อยเรอะ”

ฟางหยวนพูดไม่ออกอยู่หนานก่อนจะกล่าว “ขึ้นมาเถอะ ตอนนี้ได้เวลาไปสนามบินพอดี”

เจียงชินขึ้นรถแล้ว หลีเหมิงจึงตามขึ้นไปด้วย หลังจากตามขึ้นไปถึงค่อยพบว่ามิอะไรมีผิดปกติ เขาร้องถามด้วยความตกใจ “พวกคุณกลับเมือง H ก็ยังจะนั่งเครื่องบินอีกหรือ!”

ฟางหยวนจดจ่อกับการขับรถ ส่วนเจียงชินหลับตาพักผ่อน

หลีเหมิงสติหลุดไปแล้ว “ห่างจากเมือง H แค่หกสิบกิโล พวกคุณยังจะนั่งเครื่องบินกันอีกเนี่ยนะ! ตกลงพวกคุณจะพาผมไปที่ไหนกันแน่!”

ฟางหยวนยังคงจดจ่อกับการขับรถ ส่วนเจียงชินก็ยังคงหลับตาพักผ่อนต่อไป

“อ้าาา ไม่เอานะ นี่พวกคุณหนีตามกันเรอะ จะหนีตามกันแล้วยังพาเด็กไปด้วยอีกเนี่ยนะ! ตกลงจะไปที่ไหนกัน ดีร้ายยังงี้ก็ให้นายน้อยอย่างผมรู้หน่อยได้ไหม จะได้ตายตาหลับ ฮือ ๆ ๆ ปะป๊า หม่าม้า ผมกลัวจังเลย ผมอยากกลับบ้าน!”

ในที่สุดเจียงชินก็ลืมตาข้างหนึ่ง แล้วตอบด้วยน้ำเสียงเย็นชา “ไปเมือง S”

“...”

“แกอยากตามมาเองนะ”

เจียงชินปล่อยทำไม้ตายเสร็จก็พักสายตาดู

ฝ่ายหลี่เหมิงได้แต่ทำหน้าที่ ‘=□=’ นานสองนานกว่าจะเค้นคำพูดออกมา
ประโยคหนึ่งอย่างชอกช้ำระกำใจ “ม่า...ม่าพูด...ม่าพูดว่าอะไรนะ”

หลี่เสี่ยวเหมิงผู้นำเวหน่า ไปพบหน้าคุณตาคุณยายครั้งแรกก็อึ้งไป
เป็นที่เรียบร้อยเสียแล้ว

เดิมทีขอเพียงเงินเหยียนไปหากวนเฟิงก็จะได้รู้เรื่องที่เจียงชินจะจากไปใน
วันศุกร์อย่างแน่นอน

ทว่านับตั้งแต่ที่กวนเฟิงเกิดอาการภูมิแพ้ผิวหนังหลังจากแช่น้ำพุร้อน
เขาก็รู้สึกใจไม่ตีขึ้นมาพิกล พอเห็นกวนเฟิงอยู่ไกล ๆ ก็รีบเดินอ้อมหนีไป
ทันที ด้วยเหตุนี้จึงพลาดโอกาสที่ดีที่สุดในการสืบทราบสถานการณ์ของ
ศัตรูตั้งแต่ที่แรก

รองนกระทั่งได้รู้จากเฮลเลนว่าที่จริงแล้วอาการภูมิแพ้ผิวหนังของ
กวนเฟิงนั้นเกิดจากการที่ตัวนทานใจจงใจดึงคอเสื้อเขาแล้วจามใส่มันก็
สายเกินไปเสียแล้ว

เมื่อเขาตื่นขึ้นมาในเช้าวันเสาร์ก็พบว่าภรรยาหายไป ส่วนลูกชายเอง
ก็ไม่อยู่เหมือนกัน หลังจากประธานจีนผู้บ้าคลั่งวิ่งไปถึงโถงทางเดินจน
เล่นเอาผู้คนหลายสิบตกใจกลัวแทบตาย ในที่สุดก็เจอคุณชายใหญ่กวนหนึ่งแช่
อยู่ในน้ำยาอย่างหมดอาลัยตายอยาก กวนเฟิงพูดด้วยน้ำเสียงเย็นชา “คุณ
นักบุญซีไปหาพ่อแม่ของเขาที่เมือง S แล้ว เมื่อคืนลูกพี่ลูกน้องเขามารับ”

เงินเหยียนรู้สึกเหมือนมีอัสนีสวรรค์พาดใส่จนแทบจะกลายเป็น
เถาถ่าน

“จะว่าไป” กวนเฟิงถาม “หลายวันมานี้ที่นายหลบหน้าฉันตลอด
เป็นเพราะในที่สุดนายก็รู้สึกผิดที่ปิดกิจการของแก๊งจนส่งผลให้ธุรกิจของฉัน
เสียหายแล้วใช่ไหม”

เงินเหยียนโมโหปรืดจนชั่วอึดใจนั้นก็อยากจะทำตอบเหลือเกินว่า
ไม่ใช่โว้ย! เป็นเพราะวันนั้นฉันมีอะไรกับเมียในบ่อน้ำพุร้อนของนาย

ต่างหากล่ะ! ดั่งนั้นนายรีบไปเปลี่ยนน้ำในบ่อเสียเถอะ ไม่งั้นมันจะโคตร
น่าสะอิดสะเอียนเลยวะ ฮ่า ๆ ๆ ๆ ๆ!

จากนั้นเขาก็เห็นปีกกล่องหนที่ด้านหลังของกวนเฟิง มันทั้งใหญ่
มหึมาทั้งดำสนิทอย่างที่ได้ชี้ตัวว่ามีเพียงค้างคาวดูดเลือดเท่านั้นที่จะมี
ได้ ทันใดนั้นจึงได้สติขึ้นมาทันที เขาผงกศีรษะตอบรับด้วยความจริงใจ
“ถูกต้อง เป็นเพราะอย่างนั้นแหละ”

กวนเฟิงพยักหน้า “นายควรขอโทษตั้งนานแล้ว”

พูดจบก็จุ่มตัวลงไปแช่ในน้ำยาต่อ พลังเป่าฟองอากาศปุด ๆ ออกมา
เป็นพรวน

จินเหยียนมองประเณินอีกฝ่ายอยู่นาน จู่ ๆ ก็อยากสูมพินไต่อย่างไม้
จุดไฟเผาแล้วเอาไม้เสียบเสียบเสียบกิน เชื่อเลยว่าครึ่งชั่วโมงให้หลังเขาก็
จะสามารถเรียกตัวหนานจือมานั่งกินคางคาวอย่างด้วยกันได้แล้ว กินไม่หมด
ก็หอกลับ รอจนซื้อตัวเครื่องบินไปถึงเมือง S แล้วค่อยกินกับลูกกับเมีย
อีกที

กลัวก็แต่เย็นของคางคาวมันส่งต่อเชื้อกันได้ ถ้าเกิดกินเข้าไปแล้ว
กลายเป็นภูเป็นชาวดาวนาเม็กขึ้นมาจะอย่างไร ต่อให้ไม่กลายเป็นภู แต่
ถ้าติดใช้หัวดีใหญ่ของดาวนาเม็กนั้นก็ไมค์ุมเหมือนกัน

จินเหยียนลั้งเลอยู่นาน สุดท้ายก็หันหลังด้วยความแค้นใจ ก่อนจะ
โทรไปจองตัวเครื่องบิน

32

แม้ว่าจิ้นเหยียนอยากจะบินไป ฟังไบบุญลูกเมียตัวเองที่เมือง S เสีย
เดี๋ยวนี้ แม้ความฝันจะสวยงาม แต่ความเป็นจริงกลับโหดร้าย เพราะ
จิ้นเว่ยกั้วก็ล่าแดงอำนาจในที่สุด

“แน่จริงแกก็ลองก้าวเท้าออกไปอีกสักก้าวดูสิไอ้เวร! หลายวันนี้
สร้างปัญหาจนวุ่นวายละหะ! ถ้ายังไม่โผล่หัวมาอีกบรรดาพี่น้องทั่วทั้ง
มณฑลจะนึกว่าแกตายหายไปแล้วนะ! บ่ายวันนี้แกกลับมาที่เมือง H แล้ว
เคลียร์สินค้ำในสต็อกออกไปเสียดี ๆ จัดการเสร็จแล้วแกอยากจะไประบำ
เปลื้องผ้าที่เมือง S ก็ไป!”

จิ้นเหยียนเอ๋ย “ผมไม่ใช่ทลีเสี่ยวเหมิงสักหน่อย ผมจะระบำเปลื้องผ้า
ไปทำไมครับ พี่ใหญ่ไปเล่นสนุกเองคนเดียวเถอะ”

จิ้นเว่ยกั้วอยากจะเขวี้ยงโทรศัพท์ลงพื้นจริง ๆ “ถ้าแกกล้าไม่กลับ
ฉันจะส่งคนไปลักพาตัวแกกลับมา! แล้วไอ้ที่แกรีบร้อนจะไปเมือง S นั้น
จะไปเกิดใหม่หรือไง ลูกแกก็ตามติดแม่มันไม่ห่างจะไปมอันตรายอะไรหา
มันจะไปมอันตรายอะไร แกรออีกสักสองสามวันให้น้องสะใภ้ใจเย็นลง
ก่อนค่อยโผล่หน้าไปขวางหูขวางตาเขาอีกที่มันจะตายหรือไง”

จิ้นเหยียน “...”

จิ้นเหยียนที่ถูกกวนเฟิง (ที่สั่งการให้เฮลเลน) เฝีย่นตีจึงกลับเมือง
H ไปอย่างไม่เต็มใจนัก หากเขาไม่กลับก็เป็นไปได้สูงว่ากวนเฟิงจะให้
เฮลเลนเอาปืนกลมาราดยิงห้องพักเขา สองคนนี้ทำเรื่องพรรคนี้ได้โดย
ไม่มีแรงกดดันสักนิด

เจียงชินกลับมาถึงเมือง S พอลงจากเครื่องบินก็รู้สึกหน้ามืดขึ้นมาทันที

เขาไม่ได้กลับมาหลายปีเกินไป แม้แต่แสงอาทิตย์ที่สาดส่องอยู่เบื้องหน้าเขา ก็ยังถึงขั้นที่ทำให้รู้สึกเหม่อลอยคล้ายอยู่ในห้วงฝันมากกว่าความเป็นจริง

ฟางหยวนกุมมือเขาไว้แน่น “ไม่ต้องกลัว พี่บอกแม่พี่แล้วว่าให้ท่านค่อย ๆ คุยกับพ่อแม่ยายให้ คือนี่ค้ำที่บ้านพี่ก่อนเถอะ คั้นพุงนี้พวกเรานัดพ่อแม่ยายเอาไว้แล้วว่าจะมานั่งพูดคุยด้วยกันที่โรงแรม”

เจียงชินไม่พูดไม่จา ส่วนหลี่เหมิงนั้นสะพายกระเป๋าใบเล็กเดินตามเขาด้วยความอกสันขวัญแฉวน

จนกระทั่งตอนที่ขึ้นรถแท็กซี่แล้วเจียงชินถึงค่อยดูคล้ายจะได้สติขึ้นมากะทันหัน เขาส่ายหน้ากล่าว “ผมกับหลี่เหมิงพักบ้านพี่กันหมด ไม่ค่อยเหมาะสมเท่าไร พุงนี้พวกพี่นัดกันไว้ที่ไหน เดี่ยวผมไปพักโรงแรมนั้นสักคืนก็โอเคแล้ว พุงนี้ตอนเจอกันจะได้สะดวกด้วย”

อย่างไรเสียเขาก็เป็นคนที่ร่วมก่อตั้งสื่อซิงเอนเตอร์เทนเมนต์ขึ้นมา กับจิ้นเหยียน แม้จะปกปิดตัวตนมาหลายปีติดต่อกัน แต่ความน่ายาเกรงก็ยังคงมีอยู่ ฟางหยวนไม่สามารถบังคับกะเกณฑ์เขา จึงได้แต่ปล่อยให้เขาทำตามใจ

ด้วยเหตุนี้เจียงชินจึงพาหลี่เหมิงไปนอนค้างที่โรงแรมหนึ่งคืน บอกว่าไปนอนค้าง แต่ความจริงแล้วเขาไม่ได้หลับเลย เอาแต่นั่งสูบบุหรี่ตรงระเบียงโรงแรมตลอดทั้งคืน จนเช้าวันต่อมาดวงตาก็แดงก่ำไปหมด

สภาพของเขาเล่นเอาหลี่เหมิงตระหนกตกใจ จึงทำตัวว่านอนสอนง่าย ผิดปกติ ตอนกินมื้อเช้ายังวิ่งออกไปซื้อน้ำเต้าหู้ร้อน ๆ กลับมาเอาใจเจียงชินอย่างกล้า ๆ กลัว ๆ อีกต่างหาก

พอตกบ่ายเจียงชินก็ตั้งใจอาบน้ำเป็นพิเศษ เปลี่ยนไปสวมเสื้อเชิ้ตตัวใหม่ แล้วมารอที่ล็อบบี้โรงแรมซึ่งเป็นสถานที่นัดพบแต่เนิ่น ๆ เขาที่เอาจริงเอาจังอย่างนี้เล่นเอาหลี่เหมิงตื่นตระหนกจนไม่กล้านั่งนอนใจ ครุ่นคิดอย่างหนังกอยู่นานว่าตัวเองควรสวมชุดอะไรดี สุดท้ายก็วิ่งปรี๊ดไปศูนย์การค้าที่ใหญ่ที่สุดในเมือง S แล้วเลือกสูทสีดำมาชุดหนึ่ง

ต้องบอกว่าไก่อามเพราะชนคนงามเพราะแต่ง เดิมทีหลี่เหมิงเป็นหนุ่มน้อยรูปร่างผอมบางแต่หลังจากแต่งงานคนหนึ่ง เมื่อสวมชุดขาวแล้วทับด้วยเสื้อสูทสีดำที่ฟิตเข้ากับช่วงเอวอย่างที่สุด ประกอบกับท่วงท่ากิริยาที่งามสง่า ก็ทำให้พี่สาวพนักงานขายช่วยถ่ายภาพให้เขาไปหลายรูปพร้อมมีฟองอากาศสีชมพูวิ่งวับเป็นฉากหลัง

ปรากฏว่าพอเจียงซินเห็นเขาก็ตกใจจนสะดุ้งโหยง เจ้าเด็กนี่มีความเบียว¹ อยู่นิดหน่อยมาตลอด เสื้อผ้าที่ใส่ก็ต้องเป็นเนื้อผ้าฝ้ายร้อยเปอร์เซ็นต์ตัวโคร่ง สวมเสื้อสูทก็ต้องให้ชายเสื้อยาวคลุมเข่า พอแต่งองค์ทรงเครื่องด้วยชุดสูททรงเท่แบบนี้นี่มันคุณชายน้อยตระกูลสูงศักดิ์ตัวจริงเสียงจริงชัด ๆ

ฟางหยวนพาพ่อแม่ของตัวเองมาถึงก่อนเวลาสิบห้า นาที แม่ของเขาเป็นป้าของเจียงซิน ตอนเด็ก ๆ เจอกันบ่อย แต่หลังจากเข้ามหาวิทยาลัยก็ห่างเหินกันไป ถ้านับกันจริง ๆ ครั้งนี้ก็จะเป็ครั้งแรกที่พวกเขาได้พบหน้ากันในรอบสิบกว่าปี ตอนที่พวกเขาทั้งสองเห็นเจียงซินนั้นต่างก็จำไม่ได้กันทั้งคู่ นานสองนานกว่าจะเอ่ยถามด้วยเสียงสั่นเครือ “นี่...นี่อาซินหรือ”

เจียงซินโค้งคำนับต่ำ ส่วนหลี่เหมิงก็ทำตามแบบอย่าง โค้งคำนับพร้อมสีหน้าเคร่งขรึม

“...นี่ลูกของเธอหรือ ไหนมาให้ยาใหญ่ดูหน่อย หนูชื่ออะไรจ๊ะ”

เจียงซินตอบ “นี่ลูกชายผมครับ ชื่อหลี่เหมิง”

คุณแม่ฟางดึงมือหลี่เหมิงมากุมไว้ “ไม่รู้จะพูดอะไรดีจริงๆ เน้นนานก่อนจะปาดหน้าตา “ตอนเห็นแวบแรกบ๊ายยังนึกว่าเขาเป็นเธอตอนเด็ก ๆ เสียอีก จริงๆเลย ตั้งหลายปีขนาดนี้แล้ว ตั้งหลายปีขนาดนี้...”

พวกเขาเข้าไปนั่งในห้องส่วนตัว พวกเขาสะอึกสะอื้นระหว่างรอคุณแม่ คุณแม่เจียง อย่งไรเสียคุณแม่ฟางก็เป็นป้าจึงถามเจียงซินไม่หยุดว่าหลายปี

---

¹ ย่อมาจากคำว่า ‘จุนเบียว’ ในภาษาญี่ปุ่น แปลตรงตัวว่า ‘โรคเด็ก ม.2’ ใช้สื่อถึงพฤติกรรมเพื่อเจ้าหรือไม่เข้าท่าของเด็กวัยรุ่นตอนต้นที่พยายามสร้างภาพลักษณ์ตัวเองให้โดดเด่นแตกต่างจากคนทั่วไปเพื่อเรียกร้องความสนใจ

มานี้สบายดีหรือเปล่า ซ้ายยังกุมมือหลีเหมิงทอดถอนใจไม่หยุด ทั้งสองฝ่ายต่างก็ไม่เอ่ยชื่อจิ้นเหยียนออกมาอย่างเป็นทางการเป็นที่รู้กัน

เวลานัดพบใกล้เข้ามาทุกที ทว่าคุณพ่อคุณแม่เจียงกลับยังไม่มียี่แววว่าจะปรากฏตัว ผ่านไปอีกสิบห้านาที ฟางหยวนโทร.ไปที่บ้านเจียงแต่ไม่มีคนรับสาย โทร.หาคุณพ่อเจียงก็ถูกตัดสายทิ้ง แล้วพอโทร.หาคุณแม่เจียงท่านก็ดูเหมือนไม่สะดวกจะคุยเอามาก ๆ นานสองนานกว่าจะถอนหายใจแล้วกล่าว “ตาเฒ่าโกรธอยู่นะ น้า...น้าจะกล่อมเขาดูอีกที”

ใบหน้าเจียงชินพลันซีดเผือด

ฟางหยวนเห็นแล้วดรนหนไม่ไหว เอ่ยปลอบอย่างอ่อนโยน “ปกติหน้าเขยก็หัวแข็งอยู่แล้ว ช่วงไม่กี่ปีให้หลังมานี้นิสัยก็แข็งกร้าวยิ่งกว่าเดิมนี้น่าจะยังพาดวงพาดงาอยู่ที่บ้าน พวกเรารอก่อนเถอะ อีกสักพักค่อยโทร.หาคุณน้าดูอีกทีว่าจะยังไง”

ทว่าเมื่อผ่านไปอีกครั้งชั่วโหม่ง พอฟางหยวนโทร.ไปอีกครั้ง แม้แต่คุณแม่เจียงก็ไม่รับสายเสียแล้ว

เวลาเคลื่อนผ่านไปทีละน้อย สีหน้าเจียงชินย่ำแย่ลงเรื่อย ๆ บรรยากาศในห้องส่วนตัวค่อย ๆ เปลี่ยนเป็นตึงเครียดยิ่งขึ้น สุดท้ายหลีเหมิงก็ไม่กล้าแม้แต่จะปริปากออกมาสักแอะ เพียงท่อดตัวอยู่บนเก้าอี้แสร์งทำตัวเป็นมนุษย์ล่องหน

คุณแม่ฟางเซ็ดน้ำตาพลาบ่น “พ่อเธอก็นิสัยแบบนี้ แม่เธอเองก็ว่าเขาอยู่บ่อย ๆ ว่าเป็นพวกยอมหักไม่ยอมงอ ไม่รู้จักผ่อนปรนเลยสักนิด ลูกชายอุตสาหักกลับมาทั้งที ทำไม่ถึงไม่รู้จักยืดหยุ่นเอาเสียเลยนะ”

“...พ่อผมก็เป็นแบบนี้มาตลอด...” เจียงชินชะงักก่อนจะผินยิ้ม “สั่งอาหารกันก่อนเถอะครับ จะปล่อยให้ทุกคนท้องหิวไม่ได้”

ฟางหยวนพูดต่อบท “งั้นมือนี่ต้องให้พี่เลี้ยงนะ ใครก็ห้ามแย่งพี่จ่ายเด็ดขาด”

เจียงชินไม่ย้อแย้งกับเขา เพียงยิ้มเงิบ ๆ เขาเอาบัตรเครดิตไปวางที่เคาน์เตอร์แคชเชียร์ไว้ล่วงหน้าแล้ว นอกจากนี้ยังกำชับพนักงานโรงแรมว่าตอนเอาอาหารมาเสิร์ฟก็ให้รู้บัตรเขาทันที เสร์ฟหนึ่งจานก็รู้ดหนึ่งที

ตอนคืนห้องค่อยเซ็นชื่อทีเดียว

ตอนเจียงซินเพิ่งจะเรียนจบมหาวิทยาลัยเขายังไม่รู้จักอุปบายนี้ แต่จินเหยียนเป็นคนที่มีไหวพริบในการเข้าสังคมสูงมาก บางครั้งยังสอนเขาว่าจะรับมือกับสถานการณ์ต่าง ๆ อย่างไรด้วยซ้ำ ซีมซันเรียนรู้อุปบายนี้มาตั้งหลายปีขนาดนี้ เขาจึงค่อย ๆ จัดการเรื่องในด้านนี้ได้อย่างรอบคอบไว้ช่องโหว่มากขึ้นทีละน้อย

เห็นได้ชัดว่าคุณแม่ฟางไม่มีความเห็นแย้งเรื่องกินข้าวกันก่อนเลยสักนิด และยังสั่งอาหารสองสามอย่างเปิดก่อนในฐานะผู้อาวุโสด้วย จากนั้นก็ให้หลี่เหมิงสั่งอาหารที่ตัวเองชอบ ในด้านการกินนั้นหลี่เหมิงเชี่ยวชาญกว่าคนบ้านฟางมาก ซ้ำยังรู้จักด้วยว่าอาหารมื้อนี้เจียงซินจะต้องเป็นคนจ่ายอย่างแน่นอน เพิ่งจะได้รับเมนูมาก็พลิกมือปิด แล้วหันไปสั่งอาหารทะเลสามสี่อย่างกับบริกรสาว กำกับวิธีการทำ แล้วยังกล่าวเสริมเป็นพิเศษอีกประโยคหนึ่งอย่างเคร่งครัดอีกว่า “คุณเอาน้ำส้มสายชูแดงมาให้ผมดมดูก่อนแล้วค่อยใส่ในซุปรู้อะไร”

ความจริงโรงแรมนี้ทำอาหารรสชาติอร่อยทีเดียว แต่เจียงซินกลับกินอะไรไม่รู้รสเลย หลังจากกินข้าวเป็นเพื่อนครอบครัวฟางไปได้ครึ่งหนึ่งเขาก็อ้างเหตุผลว่าจะไปห้องน้ำแล้วออกจากห้องส่วนตัว ก่อนที่จะเดินผ่านประตูยังหันไปส่งสายตาให้ฟางหยวนอีกด้วย

ฟางหยวนเข้าใจความนัยในทันที ไม่กี่นาทีให้หลังก็เดินตามออกมาถาม “นายมีแผนอะไร”

เจียงซินบอกไต่เต้ากับเขา ฟางหยวนฟังเสร็จก็หัวหน้า “แบบนี้ไม่ดี มั่ง บุ่มบ่ามไปหาที่บ้าน...”

“พี่เองก็เห็นแล้วนี่ พ่อผมไม่มีทางออกมาพบผมหรอก” เจียงซินหัวเราะขึ้นก่อนจะกล่าว “คืนนี้ถ้าผมไม่ได้กลับมาที่บริเวณที่พาหลี่เหมิงไปนอนที่บ้านพี่สักคืนนะครับ เขาโตขนาดนี้แล้วพวกเราจะไม่เคยปล่อยเขาค้างคืนคนเดียวมาก่อนเลย เด็กคนนี้นิสัยเหมือนเด็กอายุสิบเอ็ดสิบสอง ผมไม่วางใจ”

ฟางหยวนยังอยากพูดอะไรอีก แต่ถูกเจียงซินตัดบทเสียก่อน

“ผมมีเวลาไม่มาก จะมัวแต่รอไม่ได้ อย่างมากที่สุดสองสามวัน
 จีนเหียนก็ไล่ตามมาแล้ว พอเขามาเมื่อไหร่ทุกอย่างต้องพังยับแน่ พี่เชื่อ
 ผมเถอะ เขาจะสามารถทำให้เรื่องที่ย่ำแย่อยู่แล้วให้เละเหะยิ่งกว่าเดิมได้”

ฟางหยวนฉุกคิดขึ้นมาได้จึงพยักหน้าตกลง

เจียงซินออกจากโรงแรมไปโบกแท็กซี่ข้างถนน

ตอนที่ขึ้นรถคนขับถามเขาว่าจะไปไหน เขาเหม่อลอยอยู่สักพัก
 กว่าจะค่อยๆ บอกที่อยู่ออกไป

มันคือชุมชนจัดสรรที่มีทิวทัศน์งดงามและแสนเงียบสงบภายใน
 ถนนวงแหวนรอบสอง ศาสตราจารย์ของมหาวิทยาลัย J หลายคนพักอาศัย
 อยู่ที่นี่มาตั้งแต่ช่วงแรกๆ ละแวกใกล้เคียงยังมีโรงเรียนประถมที่ดีใช้ได้
 ตั้งอยู่ด้วย ความปลอดภัยและสภาพแวดล้อมก็ดีมากมาตลอด ตอน
 เจียงซินลงจากรถฟ้าก็มืดแล้ว ภายในชุมชนไฟถนนสว่างเป็นแนว อาคาร
 หลังเล็กที่มีผนังสีขาวหลังคาสีแดงซ้อนตัวอยู่ท่ามกลางหมู่ไม้เขียวขจีที่
 เปล่งประกายสีสังดงามภายใต้แสงไฟ

เจียงซินเดินไปได้อาคารที่อยู่ในความทรงจำหลังนั้น ลังเลอยู่นาน
 กว่าจะกดกริ่งอินเทอร์เน็ตคอม² ตรงหน้าประตูทางเดิน

มีเสียงดังคลิก จากนั้นคุณแม่เจียงที่อยู่อีกฝั่งหนึ่งก็รับสาย ถามด้วย
 เสียงสั้นๆ “ใครคะ”

“...”

“ใครคะ”

เจียงซินตอบด้วยน้ำเสียงแหบพร่า “แม่ ผมเอง”

ภายในหุโศรค์พีธีียบกริบ

เสียงลมหายใจของทั้งสองฝ่ายไม่เป็นจังหวะ นานสองนานกว่า
 คุณแม่เจียงจะตอบ “แก...แกกลับไปก่อนเถอะนะ”

ชั่วอึดใจนั้นน้ำตาเจียงซินพลันร่วงเฝาะอย่างรวดเร็วไร้ซึ่งสัญญาณ

---

² คืออุปกรณ์สำหรับสื่อสารภายในตัวอาคาร คล้ายโทรศัพท์ภายใน ใช้สำหรับ
 ให้บุคคลภายนอกติดต่อกับผู้พักอาศัยภายในตัวอาคาร

เดือน แม้แต่เขาเองก็ยังไม่รู้ตัวเลยว่าตอนนี้กำลังสะอื้นให้อยู่ “แม่ครับ... ผมขอร้องแม่ละ เปิดประตูให้ผมเถอะ”

คุณแม่เจียงนั่งเงยไปนาน หลายนาทีต่อมาถึงค่อยตัดสายไปเงยๆ

เจียงซินยืนอยู่หน้าโถงทางเข้าอาคารราวกับรูปสลักหินอันแข็งทื่อ เขาหยุดนิ่งไม่กระดิกกระเดี้ยอยู่นานมาก ช่วงขณะนั้นเขารู้สึกได้เพียงแค่ว่าความว่างเปล่า หยาดน้ำตาอาบขึ้นเต็มใบหน้า มันไหลรวมกันจากพวงแก้มสู่ปลายคางแล้วจึงหยดลงมาอีกที ทว่าเขากลับไม่ส่งเสียงเลยสักนิด ถึงขั้นที่ไม่รู้สึกตัวด้วยซ้ำว่าตัวเองกำลังร้องให้อยู่

เขายืนอยู่นานสองนานกว่าจะวางหูโทรศัพท์ลงอย่างเบามือ

เจียงซินถอยหลังไปครึ่งก้าว การเคลื่อนไหวเชื่องช้าอย่างยิ่งแต่ก็มันคงอย่างมาก จากนั้นก็ทรุดตัวคุกเข่าลงกับพื้น

เจียงซินคุกเข่าตลอดทั้งคืน

ความจริงแล้วตำแหน่งที่เขาคุกเข่าอยู่นั้นสามารถมองเห็นได้จากหน้าต่างบ้านเจียง คุณแม่เจียงนอนไม่หลับลุกขึ้นมาดูตอกลางดึกหนหนึ่งวันต่อมาตื่นแต่เช้าตรู่ก็อดไม่ได้ที่จะมองดูอีกกรอบ

ทว่าคุณแม่พอเจียงกลับไม่ไปดู ระหว่างมือเขาก็พาดหนังสือพิมพ์ดังๆ ัวะๆ จากนั้นจู่ๆ ก็โยนขามลงบนโต๊ะ “ชายชี้หน้า ชายชี้หน้าจริงๆ!”

“เป็นเพราะเมื่อคืนคุณไม่ยอมไปนั่นแหละ! ไม่อย่างนั้นจะกลายเป็นแบบนั้นหรือ! ตอนนั้นเพิ่งจะมาพูดว่าชายชี้หน้า ลูกชายไม่ยอมมาเจอเป็นยี่สิบปีนี้ไม่กลัวชายชี้หน้าบ้างหรือไง!” คุณแม่เจียงปาตะเกียบดังกึ่ง เล่นเอาข้าวต้มเกือบกระเด็นใส่หน้าคุณแม่พอเจียงเลยทีเดียว “ถ้าคุณกลัวชายชี้หน้าก็ไปลากตัวลูกชายเข้ามาตอนนี้เลยสิ! มีอะไรก็ค่อยๆ พูดค่อยๆ จากันบางที่เขาอาจจะเลิกกับผู้ชายคนนั้นแล้วก็ได้นะ!”

“หนังสือพิมพ์ก็รายงานข่าวอยู่ชุดๆ...”

“ฟังหยวนก็บอกอยู่ว่ามันพวกนักข่าวบั่นกระแสนั้นเองไม่ใช่หรือไง คุณก็รู้ว่าไม่เคยติดต่อกับพวกสื่อสักหน่อย พวกนักข่าวเป็นยังไงคุณยังไม่รู้อีกหรือ!”

คุณพ่อเจียงเหวี่ยงประตูห้องหนังสือปิดตั้งโครม ได้ยินเพียงเสียงถอนหายใจไม่หยุดจากด้านใน “บาปกรรม บาปกรรมจริง ๆ!”

คุณพ่อเจียงเป็นหัวหน้าครอบครัวของบ้านเจียง ถ้าเขาไม่ยอมอ่อนข้อให้ คุณแม่เจียงก็ไม่สามารถลงไปพาลูกชายขึ้นมาได้

ผลก็คือเจียงซินตั้งต้นคุกเขาอยู่หนึ่งคืนกับอีกหนึ่งวัน ช่วงกลางวันภายในชุมชนมีคนสัญจรไปมา ต่างพากันมองด้วยสายตาแปลกประหลาดแต่เจียงซินทำเป็นมองไม่เห็น

อันที่จริงเขาเองก็ไม่มีเรี่ยวแรงจะไปมองใครทั้งนั้น การคุกเขาอยู่บนพื้นหินแข็ง ๆ มันไม่ใช่เรื่องสนุก ตอนฟ้าสว่างหัวเข่าทั้งสองข้างของเขาก็แทบจะไม่มีความรู้สึกแล้ว ตลอดช่วงกลางวันสติล่องลอยไม่อยู่กับเนื้อกับตัว

ตอนเย็นฟางหยวนโทร.ไปบ้านเจียง หลังจากได้ยินจากคุณแม่เจียงว่าเกิดเรื่องอะไรขึ้นบ้างก็ตกใจจนหน้าถอดสีทันที เขารีบพาหลี่เหมิงรุตไปยังบ้านเจียง มองเห็นมาแต่ไกลว่าเจียงซินคุกเขาตามลำพังอยู่ตรงนั้นหลวงพิงศิระระกับประตูทางเข้าอาคาร ฟางหยวนเข้าไปพุงโดยไม่พูดพร่ำทำเพลง เจียงซินเพียงลืมตาขึ้นมองเขาอย่างเหม่อลอยอยู่ครู่เดียว ก่อนจะหมดสติไปในชั่วอึดใจ

ฟางหยวนหน้าเบลอเปลี่ยนสี “เจียงซิน! นายโอเคไหม”

หลี่เหมิงก้าวเข้าไปลูบคลำดูแล้วเอ่ยอย่างเยือกเย็น “ใช้ขึ้นแล้ว พาขึ้นไปก่อนค่อยว่ากันเถอะครับ”

ฟางหยวนกดอินเทอร์คอมของอาคารติดต่อกับบ้านเจียง พอคุณแม่เจียงได้ยินก็กลนลาน รีบกดเปิดประตูทางเข้าอาคารให้ ฟางหยวนอุ้มเจียงซินพุ่งขึ้นบันได พอมาได้ครึ่งทางก็เห็นคุณแม่เจียงยืนรออยู่หน้าประตูบ้านด้วยสีหน้าเป็นกังวล

เมื่อคุณแม่เจียงได้เห็นลูกชายที่ไม่ได้พบหน้ากันมายี่สิบปี ไม่ว่าลูกชายจะทำให้เธอขายหน้าแค่ไหน แต่ความรู้สึกแรกก็ยังคงเป็นความรักใคร่สงสาร คุณแม่เจียงไม่สนใจตาเฒ่าแล้ว รีบให้ฟางหยวนพาลูกชายเข้ามาในบ้านแล้ววางลงบนโซฟา จากนั้นก็ผสมน้ำหวานมาแล้วพรา้พุดซ้ำ ๆ ว่า “รีบดื่มสักหน่อย รีบดื่มสักหน่อย”

ฟางหยวนป้อนน้ำหวานให้เจี๋ยซิง แล้วออกแรงกดที่จุดเทรินจง³ หลังจากซูลมุนอยู่สักพักในที่สุดเจี๋ยซิงก็ค่อย ๆ ฟิ้นคืนสติขึ้นมาได้บ้าง เขาร้องเรียกด้วยเสียงแผ่ว “แม่ครับ...”

คุณแม่เจี๋ยชอบตาแดงก้ำ เช็ดน้ำตาพลาบกล่าว “ถ้ารู้แบบนี้ไม่น่าจะทำอย่างนั้นตั้งแต่แรก เอ้อ ตอนนั้นแม่ก็บอกแล้ว...”

ยังพูดไม่ทันจบก็มีเสียง “หึ” ดังมาจากด้านหลัง พอหันไปก็เห็นคุณพ่อเจี๋ยยืนอยู่ตรงหน้าประตูห้องรับแขกด้วยสีหน้าคับแค้นขมขื่น

ตาเผ่าคนนี้ศึกษาจีนวิद्याมาตลอดชีวิต สมัยหนุ่ม ๆ เขาทะนงตัวที่เคยไปเรียนต่อต่างประเทศ อยู่ในโรงเรียนก็ทำตัวสูงส่งกว่าคนอื่นไปทั่ว นิสัยเย่อหยิ่งถือดีนี้ล่วงเกินคนไปไม่น้อย พอแก่ตัวมานิสัยก็แปลกประหลาดยิ่งกว่าเก่า คาดว่าน่าจะเป็นเพราะถูกการขบถของลูกชายเพียงคนเดียว ทำร้ายจนกระแทบจิตใจไปชั่วชีวิต ทุกครั้งที่เห็นลูกชายบ้านอื่นแต่งงานมีลูกก็จะถอนหายใจไม่หยุด

ฟางหยวนกลัวว่าอีกฝ่ายจะพูดอะไรไม่น่าฟังออกมาอีกจึงละล้าละลักขัดจังหวะ “น้ำเขยทำไมถึงออกมาล่ะครับ เจี๋ยซิงหมดสติอยู่ข้างล่าง ผมเพิ่งมาถึงพอดีเลยพาเขามาส่ง ถ้ากลางค้ำกลางคืนน้ำเขยกับคุณหน้าไม่สะดวก ให้ผมพาเขากลับไปบ้านผมดีไหมครับ”

คุณพ่อเจี๋ยเอ่ยเสียงเย็น “เจ้าลูกทรพี! แกยังจะกลับมาทำไมอีก!”

คุณแม่เจี๋ยยกมือขึ้นอย่างเหลืออดซ้ำยังทำท่าจะเถียง แต่ได้ยินเจี๋ยซิงถามด้วยน้ำเสียงเหม่อลอยเสียก่อน “...พ่อเหรอครับ”

เขาเหนื่อยมากจริง ๆ แม้แต่ดวงตาก็ยังลืมไม่ขึ้น ถามจบประโยคก็หมดสติไปอีก

พอคุณพ่อเจี๋ยเห็นลูกชายไปหน้าขาวซีดราวกับกระดาษก็ถอนหายใจหนัก ๆ ก่อนจะหย่อนก้นนั่งบนเก้าอี้ไม้พะยุง

เวลานี้เองที่เขาสังเกตเห็นหลิวเหมิง หม่อมน้อยคนนี้สวมชุดขาว

---

³ ตำแหน่งร่องตรงกลางเหนือริมฝีปากบน โดยปกติเป็นวิธีช่วยเหลือผู้ที่เป็นลมหมดสติจากโรคลมแดด ช่วยกระตุ้นระบบประสาท

ลูทดำ รูปร่างหน้าตาโดดเด่นหล่อเหลาอย่างที่สุด เขากำลังนั่งหัดตัวอยู่ข้าง ๆ เจียงชินด้วยท่าที่ตื่นตัว พลางมองประเมินกลับไปกลับมาระหว่างคุณพ่อเจียงกับคุณแม่เจียงอย่างระมัดระวัง

คุณพ่อเจียงบังเกิดความสงสัย กวักมือเรียก “เธอมานี่”

หลี่เหมิงวาง่ายอย่างยั้ง เดินเข้าไปให้อีกฝ่ายพิจารณา

คุณพ่อเจียงยิ่งดูก็ยิ่งรู้สึกว่าคุณพ่อตัวเองกำลังมองเห็นเจียงชินในช่วงอายุสิบกว่าปี จึงถามออกมาโดยไม่รู้ตัว “เธอชื่ออะไร”

“หลี่เหมิงครับ ตัวหลี่จากหลี่เหมิงที่แปลว่ารุ่งอรุณ แล้วก็เหมิงที่มาจากหนึ่งเหมิงที่แปลว่ามะนาว”

“เธอ...เธอเป็นใครกัน”

หลี่เหมิงมองคุณพ่อเจียงแล้วมองคุณแม่เจียง จู่ ๆ ก็ทรุดตัวลงคุกเข่ากับพื้น ก่อนจะแหงนหน้ากล่าว “คุณปู่คุณย่า! ผมคือหลานชายของพวกท่าน! พ่อผมคิดถึงพวกท่านมาตลอด พวกท่านอย่าทำให้พ่อเขาลำบากใจเลยได้ไหมครับ”

เสียงนี้ใสกังวาน เหมือนกับเจียงชินสมัยวัยรุ่นไม่มีผิด เล่นเอาคุณพ่อคุณแม่เจียงตะลึงงันในทันที

33

เจียงซิบนอนอยู่บนโซฟายาว จนถึงบ่ายวันต่อมากกว่าจะพอดูโทรทัศน์ได้ หัวเข่าของเขาบวมอย่างรุนแรง แทบจะไม่มีความรู้สึกเหลืออยู่แล้ว ซ้ายข้างแข็งเกร็งจนไม่สามารถงอได้ ได้แต่ต้องเกาะผนังค่อย ๆ เดินไปห้องหนังสือ

คุณพ่อเจียงกำลังนั่งอยู่บนเก้าอี้ไม้พะยุงตัวใหญ่ พอเห็นเขาก็ชะงักไปชั่วครู่ จากนั้นก็อดถอนหายใจไม่ได้ “แกจะมาหาพวกเราให้ลำบากทำไม! นอนอยู่หนึ่ง ๆ ไม่ได้หรือไงกัน”

เจียงซินไม่พูดไม่จาจะคุกเข่าอีกรอบ คุณแม่เจียงเดินกลับเข้ามาจากระเบียงพอดี พอเห็นเขาก็รีบห้าม “อย่าขยับ ๆ! ยังหนุ่มยังแน่นแท้ ๆ ระวังจะทำตัวเองล้มป่วยเอา!”

เจียงซินไม่ได้ยินแม่พูดกับตัวเองแบบนี้มาหลายปีแล้ว ทันใดนั้นชอบตาก็แดงระเรื่อ สภาพแบบนี้ดูแล้วน่าเวทนามากจริง ๆ ฝ่ายคุณพ่อเจียงเองก็หักห้ามใจไม่ไหวอยู่ข้างเหมือนกัน จึงกล่าวด้วยเสียงที่อ่อนลง “โตปานนี้แล้วยังไม่รู้ว่าจะไรควรไม่ควรรอีก ถ้าเกิดคุกเข่าจนเข่าพังไปจะทำยังไง ตอนนั้นถ้าเกิด...ไหนเลยจะมีวันนี้...” พูดไปตัวเองก็ทุกซี้ใจขึ้นมา “ฉันคงติดหนี้เวรกรรมกับแกมาจริง ๆ!”

เจียงซินน้ำตาไหลพราก สะอึกสะอื้นอยู่นานกว่าจะสามารถเค้นเสียงแหบพร่าออกมาได้ “ลูก... ลูกอกตัญญูเอง... ตอนนี้จะพูดอะไรก็หายไปหมดแล้ว ชีวิตนี้ของลูกผิดต่อพวกท่านจริง ๆ...”

อย่างไรเสียคุณแม่เจียงก็เป็นหญิง พอใจอ่อนลงหน่อยก็ทนต่อไป

ไม่ไหว โผเข้ากอดกันร้องไห้กับลูกชายที่ไม่ได้พบหน้ามายี่สิบปี คุณพ่อเจียงเองก็มองพวกเขาพลางทอดถอนใจ ผ่านไปสักพักก็ไปซงซามาด้วยตัวเอง ก่อนจะวางน้ำชาไว้เบื้องหน้าลูกชายกับคู่ชีวิตคนละถ้วย ปากก็พร่ำบ่น “ดูไม่ได้เลย! ดูไม่ได้เลย!”

เจียงชินร้องไห้หนักนี้เรียกว่าหลังเอาหน้าตาที่ไม่เคยปลดปล่อยตลอดยี่สิบปีออกมาจนหมด แต่ก่อนเขาเคยอ่านเจอในหนังสือว่ามีคนโศกเศร้าเสียใจเกินไปจนร้องไห้หนักถึงขั้นตาบอด ก็ไม่รู้ว่ามันจะเป็นไปได้อย่างไร มาวันนี้ถึงได้รู้ซึ่งว่าการร้องไห้จนน้ำตาเหือดแห้งเป็นความรู้สึกแบบไหน แม้แต่จะมองอะไรก็พร่าเลือนไปหมด เวลาลืมตาก็เจ็บแสบ

สุดท้ายหลีเหมิงก็ถลาเข้ามากอดสองแม่ลูกร้องไห้กับเขาด้วยอีกคน แข่งกันว่าใครจะร้องไห้ได้ดังกว่ากัน เจ้าเด็กน้อยคนนี้เวลาร้องไห้หน้ารักน่าเอ็นดูมาก สะอึกสะอื้นตึงชายเสื้อคุณพ่อเจียงพลางกล่าว “คุณปู่ครับ คุณปู่อย่าทำให้พ่อผมลำบากใจอีกจะได้ไหมครับ พ่อคิดถึงพวกท่านมาตลอด ชอบแอบหลบไปอยู่คนเดียว แล้วถึงรูปของคุณปู่คุณย่าร้องไห้ประจำเลย”

คุณพ่อเจียงพลันสะทอนใจ ตะลึงงันจนไม่เห็นช่องโหว่ที่ว่าเจียงชินออกจากบ้านไปยี่สิบปีจะมีรูปถ่ายของพ่อแม่ได้อย่างไร เพียงมองใบหน้าจ้ำหน้าตาของหลีเหมิงด้วยความเจ็บปวดใจ ในหัวมีแต่ความคิดที่ว่า ลูกชาย ลูกสาวล้วนเป็นเจ้ากรรมนายเวร รุ่หนลานเองก็ยิ่งเป็นเจ้ากรรมนายเวรรายใหญ่

กว่าจะร้องไห้ร้องให้กันเสร็จก็ถึงช่วงมือเย็นแล้ว หลีเหมิงจูงมือพาคุณแม่เจียงออกไปเตรียมอาหารเย็นอย่างรู้กาลเทศะ สุดท้ายสองพ่อลูกจึงได้นั่งเผชิญหน้ากันตามลำพังในห้องหนังสือเสียที บรรยากาศตึงเครียดอย่างยิ่ง

คุณพ่อเจียงใช้เวลาดื่มชาอยู่นานสองนาน ในที่สุดก็เปิดปากถามอย่างกระอักกระอ่วน “หลายปีมานี้ทำงานอะไร”

“เป็นผู้ตรวจสอบบัญชีในสำนักงานแห่งหนึ่ง ก่อนจะกลับมาครั้งนี้ลังานยาวเอาไว้ครับ ไม่แน่อาจจะไม่กลับไปแล้ว” น้ำเสียงเจียงชินยังคง

แหบพร่าหลังจากร้องไห้มาอย่างหนัก เขาเอ่ยเบา ๆ “เดิมทีคิดว่าถ้าผ่านเข้าประตูบ้านมาได้ก็จะอยู่ที่เมือง S ไม่ไปไหนแล้ว จะอยู่ทำงานใหม่ที่นั่นครับ”

“นักบัญชี?” คุณพ่อเจียงส่งเสียงหึ “งานการเงินก็อึดอัดมากเลยล่ะสิ”

รายได้ในฐานะนักบัญชีนั้นสำหรับเจียงชินแล้วก็แค่เงินค่าขนมกับค่าเย็บผมหมองเกะของตัวเองกับหลีเหมิงเท่านั้นเอง รายได้หลักที่แท้จริงของเขาคือปันผลจากหุ้นสิบสองเปอร์เซ็นต์ของสื่อชิงเอนเตอร์เทนเมนต์ รวมถึงผลตอบแทนจากการลงทุนกับวัตอุโบราณเมื่อหลายปีก่อน

แต่หากอธิบายแจ่มแจ้งก็ต้องโยงไปถึงจิ้นเหยียนด้วย เจียงชินกลัวว่าพ่อของตนจะไม่เห็นมาอีก จึงได้แต่ตอบอย่างคลุมเครือ “ก็พอไหวครับ”

“อันที่จริงฉันคาดว่าแกไม่น่าจะมีชีวิตയാแม่ สมุนไพรกับโสมที่แกส่งมาก็เป็นของดีที่หายากทั้งนั้น” คุณพ่อเจียงหยุดไปชั่วคราวก่อนจะเปลี่ยนน้ำเสียง “แต่จะยังไงแบบนี้ก็ไม่ถูกต้องอยู่ดี! แกเป็นลูกผู้ชาย หาเงินมาได้เท่าไรก็กินข้าวเท่านั้น ยืมจมูกคนอื่นหายใจสุดท้ายมันไม่ยั่งยืนหรอกนะ! การที่แกใช้ชีวิตอย่างโง่เขลามาจนถึงทุกวันนี้ สุดท้ายก็สรุปได้แค่สองคำว่า ‘เลอะเลือน!’”

เจียงชินไม่ต่อล้อต่อเถียงกับคนเป็นพ่อ เพียงพยักหน้ารับคำ

คุณพ่อเจียงเห็นเขาโอนอ่อนเชื่อฟังอย่างนี้ อารมณ์ก็เย็นลงเล็กน้อย “ยังดีที่แกไม่ลืมนอบรมสั่งสอนลูก ไม่ว่าคนเป็นแม่จะมีฐานะยังไง แต่ก็เลี้ยงเด็กคนนี้ได้ไม่เลว ดูมีสง่าราศีของสกุลเจียงเรามากทีเดียว”

เจียงชินนึกอึ้งอยู่ในใจ กำลังคิดจะถามว่าเรื่องนี้โยงไปถึงแม่ผู้ให้กำเนิดหลีเหมิงได้อย่างไร แต่พอลองคิดดูอีกที ตั้งแต่เล็กหลีเหมิงก็ปั้นน้ำเป็นตัวได้โดยที่ตาไม่กะพริบ บางทีเขาอาจจะพูดอะไรตบตาพวกท่านทั้งสองก็เป็นได้

“เรื่องแม่ของเขามันผ่านไปแล้ว แกก็อย่าได้เก็บมาใส่ใจเลย เด็กคนนี้มีแววมากกว่าแกสมัยโน้นเสียอีก ขึ้น ม.ปลายปีสามแล้วใช่ไหม ค่ะแนน เป็นยังไงยังไม่ต้องพูดถึง แต่มีพรสวรรค์ในการเดินหมากจริง ๆ” คุณพ่อเจียง

ครุ่นคิดอยู่สักพัก ไม่รู้ว่ากำลังคิดอะไรอยู่เหมือนกัน หลังจากคิดอยู่นาน จู่ๆ ก็ทำหน้าอย่างเกรี้ยวกราดอีกรอบ “...โง่งเง่า! ทำไมแกไม่อบรมปลูกฝังเขาให้ดีๆ!”

เจียงชินตอบอย่างอึ้งๆ “พวกเรา...ผมคิดมาตลอดว่าจะให้เขาสอบเข้ามาหาลัย...”

“แกไม่ต้องมาเปลี่ยนคำพูดเลย ฉันรู้ว่าเรื่องนี้ต้องเป็นความคิดของเจ้าคนแซ่จิ้นนั่นแน่ๆ! เจ้านั่นมีก้าพิตยั้งไง ไม่สอนลูกให้เสียคนก็ดีแค่นั้นแล้ว แกยังจะกล้าปล่อยให้มันตัดสินใจเส้นทางในอนาคตของลูกอีกเนี่ยนะ” คุณพ่อเจียงตบที่วางแขนก่อนจะตวาด “โง่งเง่า โง่งเง่าจริงๆ!”

“พ่อครับ...”

“ถ้าก่อนอายุยี่สิบยังไม่ติดทีมชาติละก็ ชีวิตนี้ก็ไม่มีหวังแล้ว! สมัยแกเด็ก ๆ เดิมทีพวกเราคิดจะให้แกเรียนหมากล้อม ปรากฏว่าแกไม่มีความพรสวรรค์เลยจริงๆ ถึงได้ล้มเลิกไป ตอนนี้อุตส่าห์ให้กำเนิดลูกชายเฉลียวฉลาดทั้งที แต่แกก็ยังเหนียวรั้งเขาเอาไว้ถึงทุกวันนี้! แกดูซิว่าเขาโตแค่ไหนแล้ว!”

อันที่จริงคุณพ่อเจียงพูดอย่างอคติเอาமாகๆ พวกเขาสองสามีภรรยา ตั้งความหวังไว้กับเจียงชินสูงลิ่วมาตั้งแต่เขายังเด็ก ที่บอกว่าไม่มีพรสวรรค์ในการเดินหมากล้อมเลยจริงๆ นั้นนะ แค่ว่าเขาไม่สามารถพัฒนาได้ถึงเกณฑ์มาตรฐานของพวกเขากายในเวลาไม่กี่วันก็เท่านั้นเอง

ความจริงหลังจากเจียงชินโตเป็นผู้ใหญ่ก็ศึกษาหมากล้อมด้วยตัวเอง ซ้ำยังสามารถสั่งสอนหลีเหมิงด้วยตัวเองจนเข้าขั้นเทพขวงสังหารเทพ มารขวงสังหารมารอย่างทุกวันนี้ได้อีกด้วย เห็นได้ว่าเขามีพรสวรรค์ด้านหมากล้อมที่สูงส่งเหนือคนทั่วไปแล้ว

ทว่าก็ยังไม้อาจเทียบของคุณพ่อเจียงได้อยู่ดี ตาเข่าถอนหายใจ ฮึดฮัดอยู่นานก่อนจะตัดสินใจ “หลังจากนี้ฉันจะเป็นคนอบรมสั่งสอนเด็กคนนี่เอง พวกแกคนไหนก็ห้ามเข้ามายุ่ง ถ้าเขาอยากไปเรียนหนังสือก็ให้เขาเรียน แต่การศึกษาหมากล้อมจะต้องมาเป็นอันดับแรก ต่อไปแกก็ทำงานอยู่ที่นั่นแหละ เต๋ียวฉินจะส่งเจ้าหนูไปเข้าสมาคมหมากล้อม

เมือง S หัวหน้าสมาคมที่นั่นเป็นคนที่รู้จักเก่าแก่ของฉัน อยากจะให้ดูแล
ยังงี้ก็แค่บอกกันคำเดียว”

เจียงซินนึกบ่นกระปอดกระแปดในใจว่าเจ้าลูกกระต่ายมีมันบอก
อะไรกับเขาไปบ้างกันแน่ๆ ทำไมเดี๋ยวก็พูดเรื่องแม่ผู้ให้กำเนิด เดียวก็พูด
เรื่องหมากล้อม เวลาสั้น ๆ แค่วันเดียวเจ้าเด็กนั่นทำยังไงถึงซื่อใจเขาได้
ถึงขั้นนี้!

คุณพ่อเจียงทอดถอนใจอยู่สักพัก ไม่รู้ว่านี่ก็สะกิดใจที่ตรงไหน
เขากล่าวอย่างโศกสลด “เด็กคนนี้เหมือนกับแกสมัยเด็ก ๆ อย่างกับกะ
หวังแค่ว่าเขาจะไม่ได้นิสัยขบถของแกมา...ฉันดูหน้าตาท่าทางเขาแล้ว
เหมือนกับเป็นตัวแกสมัยอายุสิบกว่าปีเดินออกมาจากภาพถ่ายเลยทีเดียว
เมื่อคืนแม่แกถอดเขารองให้อยู่ครึ่งคืน...”

พูดพลางเปิดลิ้นชักแล้วหยิบอัลบั้มรูปถ่ายเก่าเก็บเล่มหนาเตอะออก
มาด้วยมือที่สั่นเทา พลิกเปิดดูซ้ำ ๆ ใต้แสงโคม คล้ายกับว่าเศร้าเสียใจ
อย่างท่วมท้น เขาพลิกเปิดดูภาพถ่ายเก่า ๆ ด้วยความระมัดระวังอย่างยิ่ง
เจียงซินเห็นแล้วความขมขื่นปล้นเล่นขึ้นมาจุกอยู่ที่คอ คล้ายกับว่ามี
ก้อนแข็ง ๆ มาอุดเอาไว้จนยากจะเอ่ยคำ

“สวรรค์คุ้มครองสกุลเจียงไม่ให้ไร้ทายาทสืบสกุล คินความหวังให้
ฉันกับแม่ของแก ต่อให้วันข้างหน้าแกยังจะกลับไปคบกับเจ้าคนแซ่จั้นนั้น
อย่างน้อยพวกเราก็มีหลานชาย ยังไม่ถึงกับตายแล้วไม่มีคนช่วยฝัง...”
คุณพ่อเจียงพูดพลางสะอื้นให้

เดิมที่เจียงซินคิดจะบอกความจริงเรื่องชาติกำเนิดของหลี่เหมิง
อย่างไรเสียเรื่องพรรค์นี้ก็เก็บงำเอาไว้ไม่ได้ อนาคตข้างหน้าถ้าเกิดถูก
เปิดเผยจะควบคุมเอาไว้ไม่อยู่ ทว่าพอเห็นคุณพ่อที่แก่ชราปูนนี้แล้ว
ต้องเศร้าเสียใจจนกลายเป็นแบบนี้ก็พูดเรื่องพวกนั้นไม่ออก

“แกดู แกดูตัวแกสิเจ้าลูกไร้มนธธรรม ตอนนั้นแกสัญญาไว้ว่า
จะกตัญญูกับพวกเรายังไง แต่แล้วแกก็ใจแข็งหนีไปกับเจ้าคนแซ่จั้นนั้น
สิบกว่าปีได้ลงคอ! ปีนั่นฉันกับแม่แกเป็นคนไล่แกไปก็จริง แต่แกก็ไม่กลับ
มาเลยจริง ๆ เนี่ยนะ พวกเราเลี้ยงแกมาจนถึงอายุยี่สิบ แก่ไม่มีความ

อาลัยอาวรณ์สักนิดเลยหรือไง”

คุณพ่อเจียงยกมือเช็ดตาอย่างแรง ในเวลาเดียวกันก็ยื่นอัลบั้มรูปให้เจียงชินด้วยมือไม้อันสั่นเทา ให้เขาได้ดูรูปถ่ายเก่าเก็บที่หัวมุมเปลี่ยนเป็นสีเหลืองไปแล้วแต่ก็ยังเห็นได้ชัดว่าถูกเก็บรักษาไว้เป็นอย่างดี ตัวฟิล์มถูกถูปลั้หลายต่อหลายครั้งอย่างชัดเจน สะท้อนเป็นมันเงาภายใต้แสงโคม ใบหน้าเปื้อนยิ้มของสามคนพ่อแม่ลูกในรูปถ่ายแลดูพร่ามัวไม่แจ่มชัดท่ามกลางแสงเรืองคล้ายกับเป็นความทรงจำในอดีต

เดิมทีเจียงชินก็รู้สึกทุกข์ทรมานใจหาใจเปรียบอยู่แล้ว แต่ก็ไม่กล้าแสดงออกทางสีหน้า เพียงแสร้งทำเป็นก้มหน้ามองดูรูปถ่ายใบนั้น

ใครจะรู้ว่าชั่วชีวิตจิตใจที่สลายตาเขาเลือนไปเห็นภาพนั้น จู่ ๆ ก็ชะงักงันราวกับถูกไฟฟ้าช็อก

ความคิดแรกของเขาก็คือ ‘เพียงจะวันเดียวเอง ทำไมพ่อกับแม่เขาถึงได้ถ่ายรูปกับหลี่เหมิงแล้วละ’

ไม่...ไม่ถูกสิ นี่มันภาพถ่ายเก่า...แล้วทำไมในรูปนั้นถึงเป็นหลี่เหมิงไปได้

ความคิดที่น่าเหลือเชื่อและอกล้นขวัญแวนราวกับสัตว์ประหลาดที่ผุดร่างขึ้นจากน้ำ ค่อย ๆ เผยเค้าโครงอันน่ากลัวอย่างแจ่มชัด เจียงชินแทบจะขยับตัวไม่ได้ ได้แต่จ้องมองไปที่ใบหน้าของตัวเองในภาพถ่าย แววดาราวกับเห็นสัตว์ประหลาด ทำเอาร่างกายสั่นเทิ้มไปหมด

“...พ่อครับ...” เขาพูดโดยไม่ทันรู้ตัว “ไม่...หลี่เหมิงเขา...เขาเป็นลูกของจิ้นเหยียนนะ...”

คุณพ่อเจียงเอ่ยอย่างเกรี้ยวกราด “แกยังไข้ชั้นอยู่หรือยังไง ลูกของแกก็คือลูกของแก! เมื่อกี้ฉันกำลังจะบอกแกว่าพรุ่งนี้ให้พาหลี่เหมิงไปเปลี่ยนนามสกุลซะ! เป็นคนตระกูลเราแท้ ๆ เอาแซ่คนอื่นมาใช้มันหมายความว่ายังไง!”

เจียงชินลุกขึ้นยืนตัวสั่น ๆ อยู่ดี ๆ ก็เข่าอ่อนตัวเซจนทรุดกลับลงปอนิ่งอีกรอบ

ในที่สุดคุณพ่อเจียงก็สังเกตเห็นว่าสีหน้าของเขาดูผิดปกติ จึงถาม

ด้วยความตกใจ “แกเป็นอะไร หรือมีตรงไหนไม่สบายอีก”

“พวกเราเคยตรวจดีเอ็นเอดูแล้วครับ” เจียงชินกล่าวอย่างงงงันทำอะไรไม่ถูก “ความน่าจะเป็นที่หลีเหมิงกับจิ้นเหยียนคือพ่อลูกกันมีมากกว่าเก้าสิบเก้าเปอร์เซ็นต์ ไม่มีทางผิดพลาดไปได้”

“เหลวไหล! เด็กคนนี้น้ำตาเหมือนแกอย่างกับแกะ!”

“แต่ว่า...”

“ดีเอ็นเออะไร แกไปตรวจมาเองเถอะ แกเห็นผลตรวจกับตาหรือไง ฉันไม่เชื่อไอ้ดีเอ็นเออะไรพรรคั้นหรือ! ยุคนี้สมัยนี้ปลอมผลกันได้ถมเถไป! อีกอย่างเด็กคนนี้น้ำหนักเนื้อเชื้อไขของแกชัดๆ อย่างนี้ว่าฉันจะจำไม่ได้แน่ว่าเจ้าคนแซ่จิ้นหน้าตาเป็นยังไง! นอกเสียจากว่ายีนของเจ้านั้นจะกลายเป็นพันธุ์ ไม่อย่างนั้นถ้าให้กำเนิดเด็กแบบนี้ออกมาได้ ฉันจะยอมใช้แซ่เดียวกับมันเลย!”

ภายในหูของเจียงซินมีเสียงดังว๊ิง ทันใดนั้นพลันนึกถึงประสบการณ์ตอนที่ตรวจดีเอ็นเอในปีนั้น แล้วยังนึกถึงท่าทางหลบๆ ซ่อนๆ ของจิ้นเหยียนตอนตั้งชื่อให้หลีเหมิงนั้นอีก ภาพเหตุการณ์ยุ่งเหยิงวุ่นวายต่างๆ นานาแวบผ่านตาไป สุดท้ายก็ไปหยุดอยู่ตรงช่วงเวลาเมื่อสิบหกปีก่อนที่พวกเขากำลังอุ้มหลีเหมิงเดินออกจากโรงพยาบาล เขาพูดโพล่งล้อเล่นว่าอย่าปล่อยให้โรงพยาบาลอุ้มมาผิตตัวเขียว ส่วนจิ้นเหยียนก็มองเขาพลงยิ้มน้อยๆ

“ไม่ผิตหรือ” ผู้ชายคนนั้นตอบอย่างเยือกเย็น “ฉันตรวจสอบตั้งแต่ต้นจนจบไปสามรอบ ไม่มีทางผิดพลาดแน่”

หลังจากหลีเหมิงกินมื้อเย็นเสร็จก็แอบเบ๊วใส่คุณย่า (คุณยาย) อยู่อีกพักใหญ่ ก่อนจะอาบน้ำเข้านอนด้วยตัวเอง

เขาตื่นขึ้นมากลางดึกเพราะจู้ๆ ก็รู้สึกว่ามีคนอยู่ตรงหัวเตียง พอลืมตามองก็เห็นว่าเป็นเจียงชิน

หลีเหมิงปล้นยื่นหางออกมาส่ายดุ๊กดิ๊กทันที ก่อนจะเอ่ยถาม “มายังอยากร้องไห้อีกไหม ลูกชายผู้หล่อเหลาน่ารักและสุดแสนจะเฉลียวฉลาด

คนนี้เสนอตัวเป็นผู้ฟังที่ดีให้คุณแบบฟรี ๆ ได้นะ”

เจียงซินมองเขาโดยไม่พูดไม่จา แวดตาดูแปลกประหลาดมาก กระทั่งหลี่เหมิงถูกมองจนขนลุกขนพองไปหมดแล้วนั่นแหละเขาถึงค่อยกระแอมแล้วถาม “เมื่อตอนกลางวันแกบอกอะไรกับคุณปู่คุณย่าถึงได้มัดใจพวกท่านได้”

“อ้อ เรื่องนี้ง่ายมาก ผมบอกพวกเขาว่าผมเป็นเด็กที่เกิดจากม้ากับผู้หญิงแซ่หลี่คนหนึ่ง สุดท้ายหญิงร้ายคนนั้นก็ทอดทิ้งม้าแล้วหนีตามเสียเงินหนาไป!”

เจียงซิน “...”

“ม้าเลี้ยงผมมาอย่างยากลำบากเพียงลำพัง นำเวทนาเป็นที่สุด เลยมีปัญกับผู้หญิงทุกคนในโลกหล้า! โดดเดี่ยวเดียวดายอยู่หลายต่อหลายปี! ในช่วงเวลาอันทุกข์ทรมานขึ้นมีเพียงจิ้นเหยียนคนเดียวที่ยังลุ่มหลงรักใคร่ไม่แปรเปลี่ยน คอยดูแลประคบประหงมเป็นอย่างดี ในที่สุดก็สามารถเอาชนะหัวใจที่บอบช้ำของม้าได้สำเร็จ! สุดท้ายพวกเราสามคนก็อยู่ด้วยกันอย่างปรองดองสุขสันต์!” หลี่เหมิงตีดนิ้วเปาะด้วยความกระหึ่มยิ้มย่อง “ลูกชายของคุณคนนี่เจ๋งมากเลยใช่ไหมล่ะ! ช่วยแก้ตัวให้คุณพร้อมกับเพิ่มคะแนนความน่าประทับใจในตัวจิ้นเหยียนไปด้วยในเวลาเดียวกัน พวกคุณควรจะเพิ่มค่าขนมให้ผมสองเท่าถึงจะถูกนะ!”

เจียงซิน “...”

ความรู้สึกกรันทออยากตายพลันหายวับไปอย่างรวดเร็ว รอยรอย คิดแค่ว่ายากจะจับลูกชายขึ้นมาอัดหนัก ๆ ลักยก

“เดี่ยว ๆ ม้าคิดจะทำอะไร” หลี่เหมิงไวต่ออารมณ์มาก เขาถอยร่นไปชิดมุมเตียงในทันที “ใช้ความรุนแรงกับเด็กมันผิดนะครับเจียงซิน คุณจะทำอะไรนุ่่มบ่ามไม่ได้นะ ถ้าสองเท่าไม่โอเคก็เอาแค่หนึ่งจุดห้าเท่าก็ได้... เอาละ ๆ ผมรู้ว่าหนึ่งจุดห้าเท่าก็ไม่โอเค จิ้นซื่อโน่่งแกะให้ผมก็ไม่น่าจะมึปัญหาอะนะ! ผมเลี้ยงไว้ตรงระเบียบก็ได้!”

“...บอกแกกี่ครั้งก็ทนแล้วว่าตรงระเบียบก็ไม่ได้!” เจียงซินปล้นรู้สึกว่ามีมับบ้อสันดี เขากุมขมับด้วยความละหើใจ “หลี่เลี้ยงเหมิง ฉันละ